

Folk, der var rige; paa den Forkærlighed, hvormed han ved enhver Lejlighed benyttede Ordene om Liljerne paa Marken, der ikke saae og ikke spinde, og om Fuglene, der ikke sanke i Lade. Han mindedes sin Religionslærer i Skolen, en bleg og luvslidt Teolog, som med en Haand, der stank af Bukselomme, strøg Eleverne over Kinden for ret indtrængende at formane dem til ingensinde at tragte efter andre Skatte end dem, som »Rust og Møl ej kan fortære«. Og idet han tænkte paa, hvorledes Slægt efter Slægt i dette lille ludfattige Land saaledes opdroges til at nære en ophøjet Ringeagt for det »timelige Gods«, og hvorledes samtidigt aandelig Forkommenhed og Pjalteri og Snuskethed i smaat og stort prægede det hele Samfund, følte han en trodsig Lyst til at raabe ud over Landet et: »Respekt for Pengene, Godtfolk! Paa Knæ for Mammon . . . Menneskenes sande Oprejser og Forløser!«

Havde han altid selv været helt fremmed for denne Lysskyhed overfor Guldets Glans? Havde ikke ogsaa han — spurgte han sig selv — hidtil nærmest betragtet Pengene fra Overtroens Standpunkt . . . som en Slags forgiftet Snigmorder-vaaben i Kampen for Tilværelsen? Jo vist — han saa' det godt nu — der hang endnu rundt om ham Laser af den Troldeham, som han ved sin Fødsel var bleven stukket ind i. Hvad havde hans tankeløse Uvilje mod Jøderne vel været andet